Ziua marinarilor

Astăzi nu este serbarea marinelor, ci este SERBAREA MARINARILOR MEI. M. S. Regele Carol II (15 August 1937)

Astăzi, ca în fiecare an, nu numai în porturi, ci pe întregul cuprins al țării, sunt sărbătoriți marinarii noștri, fiii neamului cari, porniți dela munte, deal sau șes, au îmbrățișat greaua carieră de vânturători ai mărilor.

Deslipiți pentru vreme îndelungată de ceiace are omul mai drag și mai scump, — căsuța și familia, — ei pornesc în larg, unde numai vremea bună nu-i așteaptă. Cu tot gerul pe care cel din cabină nu-l simte la dogoreala caloriferului; cu toată zăbușeala latitudinelor joase, isgonită din cabine de ventilatoarele cari condiționează aerul; cu toate valurile ce clatină, sgudue, cutremură uriașa casă plutitoare; cu toată ploaia, grindina, zăpada, ceața ce-l copleșește, și orbește,— el, marinarul stă afară, fără adăpost, de veghe ca nava pe care țara i-a încredințat-o să fie dusă în cel mai scurt timp și cele mai bune condiții la destinație.

Viața marinarului, — un șir lung de răbdări, renunțări, — e destul de bine cunoscută. De aceia nu se vorbește prea mult de acest eroism neîntrerupt, fiecare pământean mulțumindu-se cu admirația pe care o are față de navigatori, — maritimi sau aerieni.

Eroismul lor este gata a merge până la sacrificiu, atunci când aleargă cu nava sau cu bărcile pe creste de valuri spre a salva viața semenilor în primejdie, expunându-se uneori chiar pentru a smulge din ghiarele morții dușmanii cu cari câteva clipe mai înainte se războiau. Iar comandantul nu odată a preferat să se ducă la fund cu nava înfrântă, după ce bineînțeles s'a asigurat că echipajul a fost salvat.

Mândru de cariera lui nobilă, marinarul nu este îngâmfat, ci un modest, scump și simplu la vorbă. Cu un singur lucru se fălește: Patria, pe care ține să o facă cunoscută prin pavilionul de la pupa navei, prin chipul cum se prezintă vasul și prin felul de a se purta pe unde ajunge.

Deși țara noastră e foarte tânără din punct de vedere marinăresc, totuși ne putem mândri că avem marinari cari merită toată dragostea și încrederea. Crescuți la școala marinei militare în acel „spirit Mircea", au dovedit vitejia în cele trei războaie. Lista morților publicată zilele trecute, — din care a lipsit numele sublocotenentului Pavelescu C-tin, ucis în sbor, — arăta cu prisosință că au știut să cadă la datorie pe apă, pe uscat și în aer.

Formați la această școală a disciplinei, marinarii noștri și-au arătat vrednicia și iscusința pe navele de comerț românești, pe care statul, asigurat de personal, s'a încumetat să le comande. Grație însușirilor lor de flota noastră comercială e cunoscută dela Vladivostoc până la New Orleans, din Brazilia în Canada, fără a mai vorbi de porturile Europenz, Nord Africane și cele din Asia Mică.

De aceia sunt sărbătoriți.

Dar și ei la rândul lor sărbătoresc azi ritmul accelerat al propășirei marinei noastre, care în trecut a mers, ca să folosim o expresie marinărească, doar la scurte și rare intervale „cu toată viteza", întrerupte de îndelungate „stopări". Pe acele vremuri marina era socotită ca un lux și numai rare ori au fost ascultați marii noștri regi, cari își dau seama de nevoia unei marine naționale.

Astăzi, inima tuturor marinarilor tresaltă de bucurie văzând tot ce s'a realizat în ultimul timp, — chezășie a realizărilor viitoare :

In locul hârbuitelor lebede din trecut, — altele noui, moderne ; un submarin ce-și așteaptă tovarășii în construcție; un „Mircea" care abia sosit în țară, după o lună numai se încumetă să facă ocolul Mediteranei ; nave de război ce se lansează sau sunt pe cale de lansare în șantiere naționale; un port nou care va descongestiona portul Constanța; șalupe moderne de salvare; o Ligă navală care a ajuns la 40 filiale în inima țării ; unități de străjeri și premilitari marinari, în care copiii și tineretul este educat marinărește ; un Fond Național al Marinei, care-i asigură viitorul, ferindu-l de stopările din trecut : un minister al aerului și marinei, — al navigatorilor, — care condus cu vigoare și înțelepciune, e pe cale să împlinească toate nevoile maritime ale țării.

Pentru acestea toate sărbătoriții de astăzi se simt mai fericiți ca ori când: li se dă putința de a dovedi că merită dragostea și încrederea unanimă.

Comandor A. NEGULESCU

IN CĂUT AREA VICTORIEI

Comemorăm în fiecare an ceasul acela de adâncă înfiorare, când în noaptea Sfintei Marii a început liturghia răstignirii și învierii neamului nostru.

Era a noapte târzie cu senin albastru și aripi prevestitoare, cu stele însângerate și stinghere, când s'a uruit deodată din turlele bisericilor, simfonia clopotelor, care căutau a moarte și a biruință.

Fiecare dangăt spărgea văzduhul și făcea să plesnească o inimă. Fiecare undă se întindea ca o mângâiere pentru martirajul ce abia începea, ca o adiere de sbor pentru a găti drumul împărătesc al celor ce aveau să pornească pe tărâmurile veciei.

Era atâta plânset și jale !...

Mamele își petreceau feciorii cu pieptul sfâșiat de țipătul înfricoșatelor vedenii ce li se arătau, soțiile se atârnau de mersul zorit al roților care plecau în cadența bubuiturilor de tun și răsuna în urmă plânsul nelămurit al copiilor cu spaima sinistră a groaznicei deslănțuiri.

Un voier ca țipătul de cocori se auzea din străfunduri de zare, sau ca o tânguire de morți din cine știe ce îndepărtate pustiuri, de suflete ferecate de grele blesteme, neostoite, părăsite.

Era noaptea prefacerii, când începea haosul din care nu se știa ce va mai ieși, ori de va fi mai bine sau mai rău.

Se simțea tumultul cu sguduirile prăpădului, cu groaza celui mai sângeros final din câte ar fi putut să stârnească mintea omului.

Subteranele își anunțau clocotul și răbufnelile de lavă

Cine pleca pe un drum, știa că nu se va mai întoarce și că ochii aceia galeși care-l petreceau cu o sfâșietoare dragoste nu-i va mai întâlni niciodată și nu va mai vedea cerul copilăriei lui, nici ogorul în care și-a însămânțat nădejdile vieții, nimic din toată lumea atâtor bucurii. Toate rămâneau în urmă, fiindcă undeva aștepta o gură de tun, sau o ochire vicleană de pușcă, trupul de flăcău, de tată, de frate ori de soț, ca să-l răpună cu nedreptate, să-l îngroape în țărână pentr plăcerea plumbilor și a corbilor care întunecau văzduhul.

Ce molimă grozavă de moarte intrase în casele oamenilor, îi smulgea silnic dintre cei dragi și ducea în hăul nopții fără de sfârșit ! Și toți plecau asemenea vitelor ce sunt duse la tăiere fără știre de viață, resemnați ori cântând cu patimă și delir o poemă, în care nu se vorbea de niciunul, dar se vorbea cu freamăt și înfiorate acorduri despre toți.

Era și un fel de farmec în marea dramă. O beție parcă îndelung așteptată, o sete care începea să se potolească după o arșiță nimicitoare.

Se răsbuna istoria, și actul acesta care-și are soroacele lui la date foarte târzii, când nici nu se mai speră poate că ar mai fi cu putință, venea ca o sfântă împărtășanie și o mare binecuvântare pentru cei aleși să-l săvârșească. Se pricepeau deci toate fiorurile și înțelesurile acelui ceas care răsuna cu dangăte de clopote și mucenicii le trăiau cu plâns și bucurie, cu spaimă și chiot de fericire.

*

Am căutat în întunerecul acela spart în țăndări de explozii și lumini. Nu știu ce mai era. Dar undeva, uite și astăzi știu, se afla un copil în care războiul își găsise un mare prieten. In inima lui tranșeele cântau ca viorile și pământul nu se mișca, decât pentru a pune pe linia dreptății Ardealul durerilor noastre.

Era o sărbătoare de necuprins tot ropotul acela nimicitor, pentru sufletul de rouă al acestui copil bolnav de visuri și viziuni mărețe. Povestea o învățase dela un om singuratec care trăia în curtea părinților săi, domnul Pintea, venit cândva de peste munți și care îmbătrânise la conacul acestei moșii, în funcția de vizitiu, renumit pentru ținuta și pricepere a lui.

Domnul Pintea era înalt și uscat ca o furcă de fântână. Purta un cioc ca de lord și avea întotdeauna straiele curate. Pe capra trăsurii vieneze, parcă era un dascăl ce-și împ'inea un rost sacerdotal și numai simpla lui prezență dădea întregului echipaj cel mai desăvârșit aspect de nobilă înfățișare.

Il purtase pe genunchi pe copilul acela. Il plimbase printre locuri sau printre troienele de omăt, în leagănul doinelor cu care venise din Ardeal, și-i povestise cu ochii în zare, despre tcate durerile care-și așteptau tămăduirea.

Domnul Pintea fusese prevestitorul războiului.

— Va veni! Să știi matali că va veni. Și-om merge cu toți, că altfel nu se poate. Să ne batem cu hoții cei răi și să-i prăpădim.

Așteptase războiul cu încredere s'acum, după ce bătuseră clopotele, trăia în vraja lui ca la o cununie de împărați, unde el ar fi fost mare sfetnic.

Fața lui uscătivă și părul alb îi dădeau înfățișare de apostol, de vizionar. Din Ardeal nu puteau să vină decât solii mâniilor ce dospiseră acolo în pântecul veacurilor.

Când au bătut clopotele, s'a arătat în pragul odăii unde se afla copilul. Erau mai mulți de față, dar el se uita numai în ochii lui:

— A venit ceasul! Acu să vezi ce poveste frumoasă începe. Or să salte munții de bucurie...

Dar n'a trecut mult și cuibul acela de fericire s'a risipit pe drumuri pustii. Dinspre munți se abăteau puhoaiele vrăjmașe, curgeau ca apele peste câmpuri și înnecau în obidă satele noastre. Toți au plecat cine știe încotro. Plecase și copilul acela cu gloata. Pe urmă au rămas numai câțiva și când a ajuns de nu mai știa unde se afla, s'a pomenit singur plângând

— Mamă!... Mamă!...

Vremea era căinoasă și udă. Pământul își sălta mărunțaele și pe uliți treceau numai oameni schilozi, in fâșii și sdrențe. Trenurile urlau a moarte, gemând de trupurile sângerânde ce le purtau cine știe unde. Pe ferestrele sparte, ieșau pâlcuri de suflete eliberate din carcerile durerii.

Toți se risipiseră.

Despre domnul Pintea spunea un om că el, nemai fiind bun de oaste din pricina anilor, a umblat prin cazărmi, dar n'a putut să facă nimic. Numai când a venit să-i ia caii, s'a strecurat și el odată cu ei, s'așa s'a făcut soldat cu șapcă și manta, dar fără pușcă. A plecat cu grosul oamenilor mai bătrâni, să le spună vorbe de curaj și să-i lămurească asupra victoriei ce avea să vină. Mergea ca un prooroc în fruntea lor și le arăta semne pe cer.

Zilele se făceau însă tot mai negre și oamenii mureau prăpădați, de se răsvrătiseră și corbii că nu mai aveau ce face cu atâte leșuri.

Copilul întârzia singur sub poala cerului, flămând și gol, răsucit de vârtejuri și fără adăpost. Mergea în maree blestem și nu se mai sfârșea calvarul. Cine să-i ocrotească anii mărunți, cine să-l acopere cu mângâierea unei mâini calde, când fiecare își căuta de sine și de crânceneala în care se năruia?

Dar și câinii hoinari trăiesc și trăia și dânsu co ei. Nu s'a împrietenit odată cu unul și-au mers așa ca doi frați, împărțind schincetele și desnădejdea, până când, după umblet lung și fără ca să se arate mila morții, au ajuns pe vârful unui deal, departe peste codrii Moldovei! Era în scăpătat de soare și pădurea sta cufundată într'o tăcere solemnă. In vale șerpuia o apă și mai încolo o casă și altele, una după alta.

Era un sat nestiut de nimeni, au gândit prietenii și s'au lăsat într'acolo ca să-i ducă vestea răsboiului.

Când au intrat pe uliță nu era nici o poartă care să însemneze intrarea satului, precum se obișnuește la vremuri de glorie. Dar era un om care se uita spre copil cu niște ochi turburi și desgărdinați.

... Hcccch ... Hcccch ... făcea omul acela și se arăta pe sine cu o mână ciungă.

Câinele a urlat odată

... Heeeh... cu mâna cealaltă a scos din buzunar o placă rosie cu dinți de om pe margine și a băgat-o în gură. Pe urmă a astupat cu degetul o gaură de sub bărbie și s'a apropiat de copil.

— Nu mă mai știi?... Am lucrat la via dv. și eram pasnicul ei când s'a făcut războiul...

— Ești dela noi? s'a minunat băiatul. Da ce-ai băgat în gură?

— M'a schilodit o ghiulea și trebue să pun nadă la cerul gurii și să astup gaura de aici ca să mai pot vorbi. Altfel fluer ca șerpii.

— Ești singur dela noi? a întrebat copilul privindu-l cu teamă ca pe o arătare stranie.

— E și domnul Pintea cel dela dumneavoastră

Copilul a dat un chiot de-a răsunat valea

— Domnul Pintea ... Du-mă la el ... Ce face unde e?

— Moare, a șuierat scurt cel întrebat. L-o fi și ertat Dumnezeu până-acum!

— Haide repede...

Și-au pornit repede cu câinele care-și târa botul prin țărină.

La câțiva pași s'a arătat altă făptură cu subsuorile puse 'n ciumege. Sta clătinată de vânt ca o stafie. Unul dibuia gardul și alții erau tolăniți prin curtile pustii

— Dece moare domnul Pintea? Nu se poate! Nu se poate.

— Ba se poate fiindcă aici umblă tifosul exantematic și d-ta trebue să pleci numai decât dacă vrei să nu te cureți.

Au mai mers câtva și la o cotitură s'au întâlnit cu o căruță învăluită în foi de cort. Lângă botul cailor pășea un țigan îmbrăcat în haine soldățești. Omul fără grai a făcut un semn copilului s'o ia mai pe departe, adresându-se țiganului care-și vedea de drum:

— Se află 'n căruță și bătrânul acela cu barbă albă? Ala, mos Pintea, nu-l știi?...

— Acusica, nu e, a răspuns țiganul.

Căruța aceea era plină de oameni morți pe care-i ducea să-i îngroape la marginea satului.

Când au ajuns la casa din care se ridicau leșurile. soldatul de strajă le-a spus că nu se poate intra. Copilul n'a mai stăruit. dar a început să cheme pe nume pe domnul Pintea. Și cum striga așa, deodată s'a arătat la fereastră capul bătrânului. Mâinile i s'au încleștat pe dreve ca niște cârlice scheletice și țigva învăluită în fuiorul alb al părului, cu barba și mustățile răvășite s'a proptit între fiare. Ochii erau ca niște rotocoale mari fixate în văgânnile frunții.

Copilul îl striga mereu, îl chema și-l îndemna să aibă curaj.

Bătrânul îl privea prin catranul morții. Când s'a dumerit și-a descleștat buzele într'un zâmbet cald și a șoptit cu răsuflări grele:

-- ... Am biruit... Se face... dreptate... Mi-a spus Maica Domnului. Și-a încremenit cu brațele încleștate pe dreve, cu ochii holbați spre copil, cu zâmbetul ce i se arătase pe buze.

După câteva ceasuri, când copilul rătăcea pe ulițele satului, împreună cu călăuzul și câinele prieten, din nou s'a arătat țiganul cu aceeaș căruță învăluită în foi de cort.

— Acușica i-aici moș Pintea, a zis către ei și și-a văzut de drum, preocupat de grijile lui.

Se făcuse noapte. Copilul a pus ochii pe steaua durerii și a plecat să-și risipească plânsul pe alte drumuri ale pământului Moldovei.

PAN M. VIZIRESCU

BĂILE BUZIAȘ
(NAUHEIMUL ROMANESC)

Cu renumitele lor surse foarte bogate în acid carbonic radioactive și feruginoase, cu efecte mari în Boli de inimă aortite, arterioscleroze, hipertensiuni, boli nervoase, Boli de femei, anemii, etc. Hoteluri și pensiuni de primul rang. Confort modern.
Prețuri moderate. Bucătărie și dietică specială. Bazin modern de înot. Reducere pe liniile C. F. R. Muzica militară permanentă.
Sezon dela 15 Maiu până la 1 Octombrie.
Informații la oficiul local Buziaș.
10877

CRONICA MILITARĂ

Invățăminte din războiul spaniol

Infanteria mai poate fi Regina bătăliilor față de carele de asalt?

După generalul american Henric Reilly

de gen. BERINDEI

Generalul american Henric I. Reilly, fost în timp de pace profesor de istorie la Academia militară a Statelor Unite, iar în marele război comandant al unui regiment de artilerie americană și în urmă comandant al unei brigade de infanterie, a stat mai multe luni în Spania națională, atât la Cartierul general dela Saragosa, cât și pe fronturile de luptă ale Armatei de Nord și de Sud.

El a adus din acel război numeroase învățăminte dintre care, în deosebi de interesantă, este istorisirea încercărei de ruptură a unei linii de tranșee naționaliste de către circa 100 care de asalt.

Acest din urmă fapt de arme merită să i se acorde o atenție deosebită, cu toate că a trecut peste un an dela săvârșirea lui.

Marele război dela 1914—1918 se termină sub cerul întunecat din Noemvrie 1918 fără să se aibă destulă siguranță asupra rolului pe care-l vor juca tancurile într'un viitor război.

Tancurile și-au făcut apariția târziu și în număr prea mic pe câmpul de bătălie, astfel că nu se putu stabili în mod hotărît folositoarea lor întrebuințare, cum și defectele lor. Nu se putu dovedi pentru acel moment decât că o armă nouă se adăogase la panoplia zeului Martie.

Se credea atunci că tancurile în mare număr, însoțite de o infanterie motorizată, de artilerie și susținută de aviație, formând un bloc cu totul independent, ar ridica infanteriei rolul de „Regină a bătăliilor".

Englezii au fost cei dintâi care au desvoltat această armă.

Cele trei „Panzer" divizii germane, care formează un corp de armată independent, sunt organizate după aceleași principii.

Victoria câștigată repede de italieni asupra forțelor abisiniene ce datorește în foarte mare parte tancurilor și aviației.

In războiul civil din Spania, italienii și germanii au făcut probe cu diferite tipuri de tancuri, precum și cu tunuri de diferite calibre antitanc, față de carele de asalt întrebuințate de guvernamentali, ce erau în majoritate de fabricație rusă sau spaniolă, după modelele rusești.

Generalul Monasteno, șeful cavaleriei naționaliste, vorbind cu generalul H. Reilly despre armament și de tactica militară, i-a spus:

„Războiul ar fi fost terminat de mult dacă puterea adversarilor noștri n'ar fi fost mult întărită prin numeroasele care de asalt armate cu tunuri pe care le posedă".

Bătălia dela Fuentes de Ebro dela 13 Noembrie 1937 a stabilit definitiv, în special în ce privește războiul din Spania, rolul hotărîtor al tancului.

In timpul atacului armata guvernamentală conta pe inevitabilul succes strategic al unei străpungeri a frontului generalului Franco prin valea Ebrului, cum și pe succesul tactic al unui asalt cu care de asalt dat asupra infanteriei naționaliste risipită într'o linie de tranșee.

Intre 80 și 100 de tancuri guvernamentale atacară 7 companii de infanterie naționalistă retranșate în amândouă părțile ale șoselei naționale Taragona-Saragosa la 27 km. de Saragosa.

CUM S'A DESFĂȘURAT ATACUL TANCURILOR

E mai bine să citez din istoricul scris de sublocotenentul Antonio Quarte Alfarez: „Atacul ne-a luat pe neașteptate. Auzirăm deodată zgomotul tancurilor. Acest zgomot creștea venind de cealaltă parte a crestei ocupată de tranșeele inamice, care se aflau între 500-700 m. de frontul nostru.

După aceasta, o coloană care părea a nu mai avea sfârșit, începu să se desvolte eșind dintr'o breșă, ce exista printre tranșeele inamice. Coloana se îndrepta hotărît asupra locului unde mă găseam cu plutonul.

La aproape 100 metri pe panta din fața noastră, tancul ce forma capul coloanei oblică spre dreapta, mergând paralel cu tranșeele noastre în direcția șoselei naționale.

Celelalte tancuri, în număr de aproape 30, se așezară în linie și trasără în noi cu tunurile.

Bateriile inamice nu deschiseseră focul; aceste 30 de care armate de tunuri, cât și tunurile transportate de cea mai mare parte de către celelalte tancuri, înaintând spre noi, constituiau singura artilerie ce sprijinea atacul.

Noi nu aveam baterii, ci numai 3 tunuri anticare de 37 mm.

Patru companii ale noastre apărau linia dintre șoseaua mare de Saragossa și Ebru. Atacul tancurilor la care trebuiră să facă față, fu mai puțin important ca al nostru.

Terenul aflat în fața companiei mele era foarte prielnic pentru carele de asalt, așa că de acolo veni atacul principal.

Aproape jumătate din cei ce atacau erau încărcați cu saci de nisip înapoia cărora se adăposteau soldații.

Foarte puțini putură veni până la tranșeea noastră. Servanții lor fură repede uciși sau făcuți prizonieri. Numeroși fură atacatorii care se îndreptau din aceste cufere rulante, însă îndată ce fură sub focul granatelor noastre, fugeau.

Oprirăm câteva tancuri prin aruncare de bidoane de sulf și de petrol în lanțurile lor (chenilles) ce merg pe pământ, în rezervoare și în ventilatoare, asvârlind apoi granate de mână.

Indată ce primele tancuri pătrunseseră prin cele câteva breșe care existau pe tranșeele noastre, așteptam hotăriți pe celelalte 30, care cu artileria lor susținuseră mișcarea și se îndreptaseră spre noi.

Infanteria înamică ieșise asemenea din tranșee și părea că vrea să atace. Lăsarăm tancurile, care reușiseră să treacă peste apărarea noastră, în seama companiilor de rezervă ce stăteau în adăposturi înapoia tranșeelor noastre. Auzirăm sgomotul unei lupte violente înapoia noastră, mai cu seamă în spărtura ce despărțea coama noastră de sat.

La scurt interval văzurăm două tancuri în flăcări venind din sat și care coborau șoseaua națională, retrăgându-se spre liniile inamice.

Apoi altele care nu fuseseră încă atinse căutară să le ajungă trecând prin brese și prin locurile cele mai puțin accidentate ale apărării noastre. Câteva din ele scăpară, altele fuseseră incendiate la trecere și distruse înainte de a fi putut să-și ajungă ținta. In dreapta companiei 19-a un tun contra avion distruse unul care se încerca să fugă în acea parte și apoi pe cele ce forma extrema stângă a celorlalte 30, aliniate în formație.

Indată ce retragerea fu bine desemnată, aceste tancuri, de întărire se retraseră și infanteria reintră în tranșeele sale. Atunci trimeserăm jumătate din oamenii noștri înapoi spre a distruge aparatele care încercau încă să bată în retragere. Cucerisem 16.

Multe luni după aceea carele stricate se găseau încă în locurile unde fuseseră distruse. Se vedea încă corpuri jumătate carbonizate pe care soluș și aerul din Spania părea că le mumifică în loc de a le putrezi..

Naționaliștii se servesc totdeauna de carele lor spre a ajuta infanteria la atac. Incepeau întâi prin preparația de artilerie, după care venea rolul aviației. Apoi pe mai multe linii îndestul de rărite înaintau carele de asalt urmate d infanterie. Dacă tancurile cu tunuri sunt destul de numeroase, ele sunt singurele care sunt întrebuințate, însă numai spre a acoperi flancurile aparatelor obișnuite".

Infanteria vine imediat înapoi și această metodă de luptă a dovedit pe timp de peste doi ani jumătate de războiu că infanteria este totuși Regina bătăliilor spre a stabili comparația dela început ea are însă acum doi Prinți consorți: artileria și tancul.

Banca Națională a României

Serviciul Arhitecturii aduce la cunoștință amatorilor că licitația fixată pentru data de 12 August 1939, anulându-se, va ține o nouă licitație publică orală în ziua de 17 August a. c, ora 11 dimineața, în imobilul B. N. R. din Str. Lipscani 16 ,etajul V, pentru dărămarea imobilelor sale din Str. Doamnei 10 colț cu Str. Smârdan Nr. 2 și Str. Smârdan Nr. 4 colț cu Str. Banca Națională.

Inainte de începerea licitației amatorii vor trebui să depună câteo garanție de Lei 100.000.— (una sută mii), în numerar.

Caietul de sarcini precum și orice alte informațiuni se pot căpăta zilnic dela Serv. Arhitecturii în orele de birou dela 11—13.

Banca își rezervă dreptul de a decide. 11276

Nici vara
Reumatismul Guta·Sciatica
nu trebuesc neglijate.
Luați tabletele
Togal
Eficacitatea recunoscută și la răceli.
In ambalaje de 14 și 42 tablete.

MEDIC
de spital caut capitalist sau confrate fondare casă sănătate în stație climatică. Răsp. ziar 26 M. 223

Dr. H. MARTIN
Boalele sufletești Psihonevroze
NEVROZA SEXUALA
PSICHO-FIZIOTERAPIE
Consult. 8-11. 2-8.Telef. 40539
B-DUL ELISABETA 3 A

NEVMANN
Cal. Victoriei 26 București

TRENCHCOATURI
civile și militare
Balon-Seide
Pardesiuri
Raglane
ȘTOFE
fine pentru costume
ultimele modele
Prețuri reduse

STRĂJERI
cumpărați
ECHIPAMENTE
reglementare
La **ALFA**
GRIVIȚEI 149
Uniforme F. R. N. și premilitare. 4266

„DRAJNA"
Societate Anonimă
VINDE
LEMNE DE FAG
BUCATARIE CU LEI 770 ‰ kgr.
Tăiate și transportate la domiciliu
Depozitul
Șoseaua Gării Obor No. 16
Telefon 2.45.66

Domnii abonați sunt rugați ca la orice reclamație sau schimbare de adresă să bine voiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviți, la reînoirea abonamentului să lipească pe cuponul mandatului postal eticheta abonamentului expirat.

Un puternic incendiu in orașul Bălți

Bălți, 14 August

Un violent incendiu a izbucnit noaptea trecută la casa comerciantului de păsări Abram Gaist din str. General Poetaș nr. 3.

Flăcările au fost observate de un trecător, care a anunțat gardianul din post și a trezit vecinii.

La sosirea pompierilor casa ardea din toate părțile, iar limbi uriașe de foc amenințau casele din vecinătate toate acoperite cu șindrilă și proprietatea unor oameni nevoiași.

Datorită măsurilor luate de pompieri focul n'a luat proporții și a fost stins după câteva ore.

A ars casa lui Gaist și mobilierul din 3 camere.

La locul incendiului a sosit noaptea șeful poliției judiciare d. comisar Vintilă Popescu, care conduce cercetările.

Investirea comandanților

gărzii naționale din orașul și plasa Câmpina

Câmpina, 13 August

In cadrul unei deosebite solemnități, azi după amiază, la ora 5, s'a făcut în piața Știrbey Vodă din localitate, învestirea comandanților gărzii naționale din orașul și plasa Câmpina.

Au luat parte vreo 300 locuitori din comunele, din plasă, în frunte cu d-nii : col. Victor Popescu, comandantul gărzilor naționale județene; cpt. Mihail V. Ioan, secretar general; maior Niță Marin, pretor G. Ștefănescu, av. Dem. I. Ștefănescu, primarul orașului; av. N. Boceanu, comandantul gărzii naționale Câmpina; plut. major C. Neagu, comandantul gărzilor din plasa Câmpina.

Serviciul religios a fost oficiat de preoții Ion Chirică, N. Buzeșeanu, N. Georgescu și Iancu Popescu.

In numele bisericii a vorbit preotul dr. *N. Georgescu.*

D. primar *Dem. I. Ștefănescu* a vorbit în numele orașului, aducând elogii d-lui comandant al gărzilor naționale județene și asigurându-l că toți cetățenii orașului îl vor urma spre a reuși ca jud. Prahova să stea în fruntea tuturor județelor din țară.

A vorbit apoi d. col. *Victor Popescu,* care a explicat rostul gărzilor naționale, spunând între altele că, atunci când țara era la un pas de prăpastie, a intervenit M. S. Regele care, la 10 Februarie 1938, a înlăturat toate partidele politice, spre a înscăuna Frontul Renașterii Naționale.

Garda națională — spune d-sa — este o anexă a Frontului Renașterei Naționale. Lozinca este cea pe care o spun copiii, în fiecare zi : „Muncă și credință, pentru Țară și Rege".

Garda națională urmărește întărirea familiei, care este celula socială.

Termină urând mulți ani M. S. Regelui Carol II.

Mulțimea strigă: ura ! iar muzica militară cântă Imnul regal.

Au fost apoi investiți d-nii av. Boceanu, comandantul gărzii naționale din Câmpina și plut. major Neagu, comandantul gărzii naționale din plasa Câmpina.

Cei învestiți au asigurat pe d. comandant al gărzilor naționale din jud. Prahova că vor fi devotați misiunii ce li s'a încredințat.

D. col. *Popescu* a adus mulțumiri autorităților pentru bunavoință cu care a organizat aceste serbări.

Apoi, autoritățile au trecut în fața primăriei, unde au primit defilarea.

Serviciul social în Prahova

Ploești, 11 August

Azi s'a ținut în comuna Cocorăști Colți adunarea obștii satului, sub președinția preotului B. D. Nicolescu, inspector cultural.

Au fost prezenți preoții comunei, d-nii învățători, autoritățile și un mare număr de gospodari.

Adunarea a fost deschisă de pr. Petre Iordăchescu, care a scos în evidență ce se va urmări prin căminul cultural înființat în această comună.

Pr. *D. D. Nicolescu,* inspector al Serviciului social Prahova, a vorbit despre marea operă a Serviciului social, și a arătat rostul căminului cultural în viața satului. Prin înfrățirea tuturor oamenilor de bine ai satelor — a spus Sf. Sa, — se va ajunge la o schimbare în bine a țărănimii noastre. Satele, eliberate de apăsarea și dihonia politică sunt îndrumate prin Serviciul social la o nouă viață de reclădire sufletească și materială a gospodăriilor sătești.

Țara întreagă, așezată pe o nouă cale de progres, să stea în jurul Regelui și să lucreze cu jertfă prin instituțiile regale.

S'a ales următorul sfat de conducere: președinte, pr. Petre Iordăchescu; director, d. învățător Al. Dumitriu; vice președinți: pr. I. Popescu și Nae A. Nicolescu ; secretar, învățător D. N. Dumitru; casier, d. învățător Gh. Tănăsescu; bibliotecar, d. V. Popescu; membri, d-nii: D. Stăncescu, N. Nicolescu, Gh. Aldea, Gh. Davițoiu, Mihai Gh. Mihai, Ilie N. R. Stan, Manole Iliescu, C. Borcău, D. I. Florea, St. D. Stan, Ștefan Simionescu, C. V. Moraru, Gh. I. Costache, Ioniță I. R. Vlad, iar cenzori d-nii: Al. Ionescu, Ilie Stancu, I. Brotăcel.

După constituirea comitetelor secțiilor de lucru d. învățător *Al. Dumitru* a adus mulțumiri pentru felul armonios și liniștit în care s'a constituit acest cămin, încheind cu urare pentru M. S. Regele.

Seara a urmat o frumoasă serbare culturală.

SERBAREA ZILEI MARINEI IN ORAȘUL PLOEȘTI

In vederea serbării zilei marinei, în amintirea marinarilor noștri morți la datorie în războaiele dela 1877-1878, 1913 și 1916-1919 s'a ținut la primăria municipiului o consfătuire între fruntașii autorităților locale și județului în colaborare cu conducerea Serviciului Social.

In urma acestor consfătuiri s'au luat următoarele măsuri:

Echipierii regali membri ai echipei regale studențești permanente „Voevodul Mihai" din localitate vor colecta în public sume benevole în folosul Ligii Navale Române.

Publicul ploștean și cel al județului este insistent rugat a lua parte cu sufletul și cu oricât de modestă contribuție materială la această manifestație.

DELA ECHIPA REGALĂ STUDENȚEASCĂ PERMANENTĂ VOEVODUL MIHAI PLOEȘTI

Conducerea echipei regale studențești permanente „Voevodul Mihai" din Ploești roagă pe toți membri ei să participe la adunarea ce se va ține Luni, 14 August c., ora 10 dimineața, la sediul Serviciului social, din str. Brașoveni 1 (la comitetul școlar al municipiului) în vederea întocmirii programului serbării zilei Marinei, care se va serba în ziua de 15 August a. c., în municipiul nostru.

Aventurile profesorului „Nimbus"

de DAIX

COPYRIGHT: KING FEATURES SINDICATE and „UNIVERSUL"

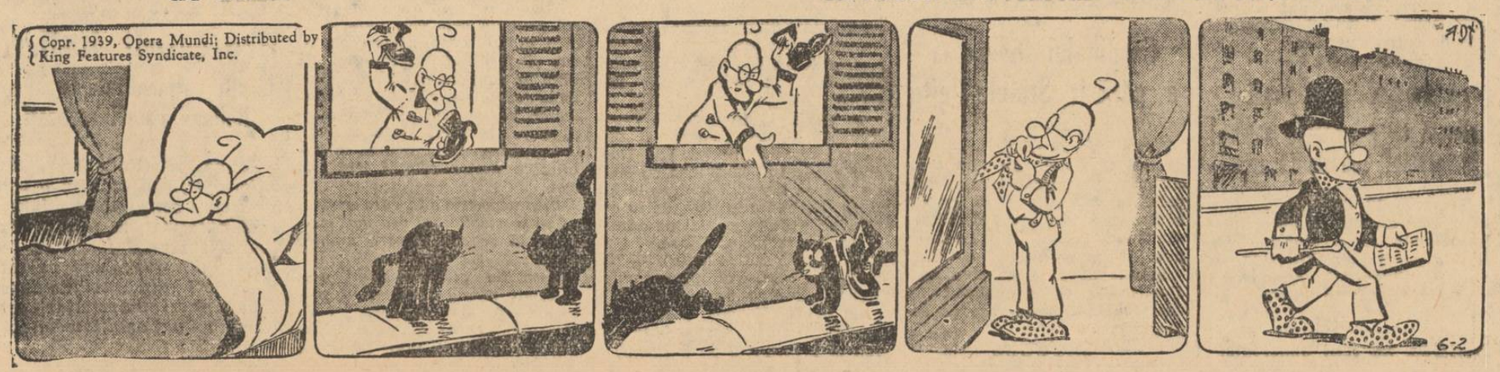

Comandanți și străjeri
Echipieri ai Serviciului Social
citiți și răspândiți
LOZINCI REGALE
culese de Prof. DAN SMANTANESCU
cuprinzând fragmente alese din cuvântările M. S. REGELUI CAROL II
Se găsește de vânzare la toate librăriile
Se expediază la cerere cu ramburs
Comenzile se primesc la „Universul".
100 lei exemplarul